

Τριᾶταξ Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τριᾶταξ Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 14 Μαρτίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 47

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ,
 (μετὰ εἰκόνων).—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου
 Ρισβούργου. — ΕΛΙΣΑΒΕΤΑ, διήγημα Felix Franc.*

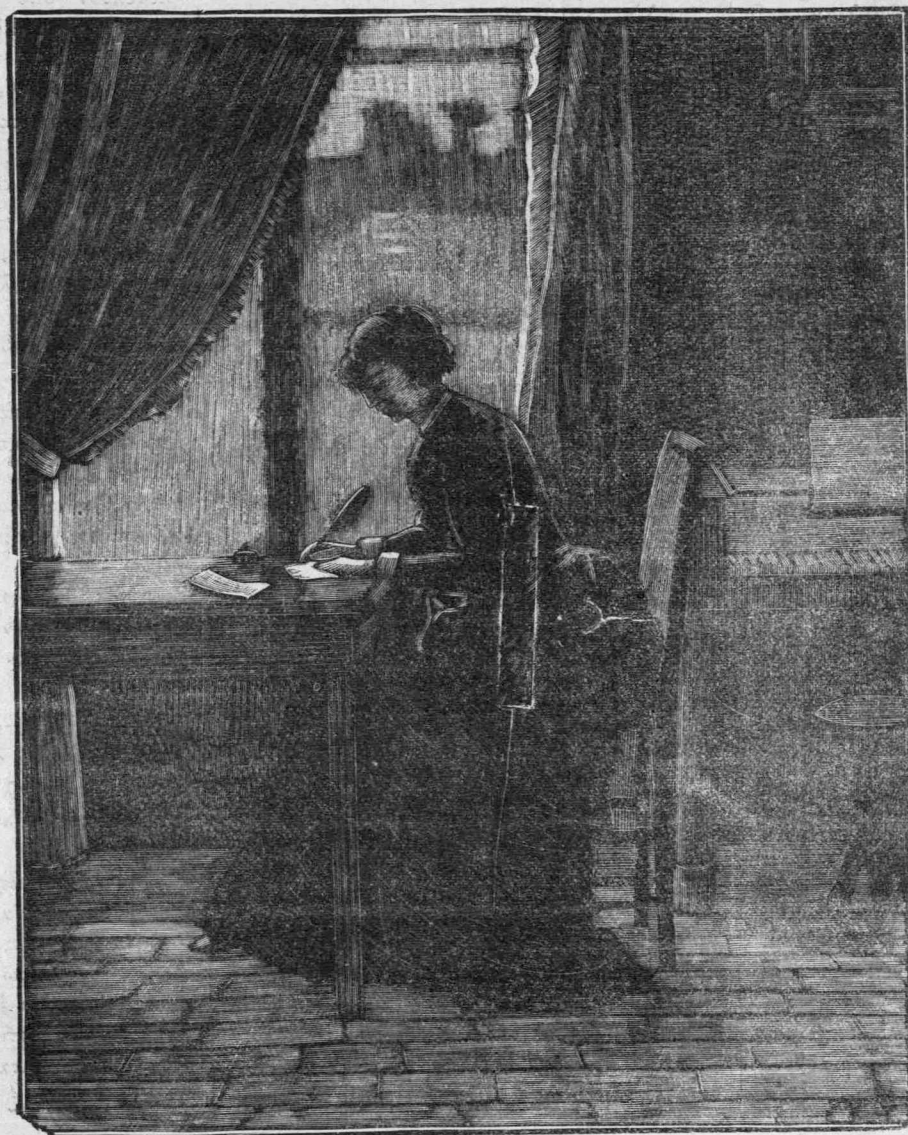
ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΕΥΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται: ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
 τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
 ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
 γραμματῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
 συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

5

«Πτωχέ μου φίλε,

» Η ζωή δὲν εἶναι πλέον ἀνεκτή δι' ἐμέ.

» Αἱ προσβολαί, εἰς ἃς εἶμαι ἐκτεθειμένη, τὰ καθημερινὰ τραύματα, ἅτινα ὑφίσταται ἡ φιλοτιμία μου, μοὶ καθιστῶσιν αὐτὴν ἀφόρητον.

» Τὰ πάντα μοὶ ἐμπνέουσιν ἀγανάκτησιν καὶ με ἐξερεθίζουσιν, ὡς καὶ ἡ εὐθυμία σου.

» Δὲν ἐπλόσθη διὰ νὰ ὑποφέρω. Εἶμαι πολὺ δειλὴ, τὸ ὁμολογῶ, καὶ αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ἡττηθεῖσαν.

» Προσεπάθησα νὰ παλαίσω καὶ νὰ σοὶ ἀποκρίψω τὴν ἀποθάρρυνσίν μου.

» Εἰς μάτην. Παραδίδομαι.

» Εἶχα δύο μέσα ἀπαλλαγῆς : νὰ ριφθῶ εἰς τὸν Σηκουάναν ἢ νὰ δεχθῶ τὸ ὄνειδος, ὅπερ μοὶ προτείνεται.

» Ἐκλέγω τὸ ὄνειδος. Δὲν τολμῶ νὰ αὐτοκτονήσω.

» Συνήτησα ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου τὸ τὸ ὄνομα εἶναι συνώνυμον μεῖς ἑκατομύρια.

» Τοῦτο συνέβη εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ Σατελέ, καθ' ἣν ὁ θαυμασιὸς αὐτὸς Ρουβινσταῖν μοὶ ἐνέπνευσεν ἀπέχθειαν πρὸς τὸ κύμβαλον, εἰς ὃ δὲν αἰσθάνομαι πλέον αὐτὴν ἀξίαν νὰ θέσω τοὺς δακτύλους, ἀφοῦ τὸν ἤκουσα. Μισῶ τὴν μουσικὴν ἰκανότητά μου, ἥτις δὲν ἀρκεῖ νὰ μὰς χορηγῇ μόνον ἄρτον, μετὰ δεκά ἐτῶν ἐργασίαν καὶ ἀνωφελεῖς ἀγῶνας.

» Διὰ τὴν νὰ σὲ ὑποχρεώσω νὰ μοὶ προμηθεύσης τὸ εἰσιτήριον ἐκεῖνο καὶ νὰ με ἀποστείλης ἐν μέσῳ κόσμου, ὅστις μίαν ἐπὶ πλέον φορὰν με συνέτριβεν ὑπὸ τὴν πολυτέλειαν αὐτοῦ, ἀναμιμνησκομένην τὸσον σκληρῶς τὴν πενίαν μας ;

» Ὅλη ἡ ἐκλεκτὴ κοινωνία τῶν Παρισίων παρίστατο κατὰ τὴν συναυλίαν ἐκείνην.

» Τὸ μαγικὸν ὄνομα τοῦ Ρουβινσταῖν εἶχε μεταμορφώσει τὴν συναυλίαν.

» Τὰ ὄχηματὰ τῶν πλουσίων κατέκλυζον τὰς ὁδοὺς καὶ τὴν ὄχθην.

» Ἡ αἴθουσα ἀπήστραπτεν ἐξ ἀδαμάντων καὶ μαργαριτῶν καὶ ἐκ θαυμασίων περιβολῶν, ἠρρυθρίων δὲ διὰ τὴν ἰδικὴν μου.

» Ἦμην ἐν τῇ ἐξέδρᾳ σχεδὸν ὡς ἐπαίτις μεταξὺ δουκισσῶν καὶ διηρώτων ἐμαυτὴν διὰ τὴν διαρκῆς αὐτῆς διαδοχῆ ἀτυχημάτων διὰ τοὺς μὲν, εὐημερίας διὰ τοὺς δέ !

» Δὲν πιστεύω ἐμαυτὴν κακὴν, καὶ ὅμως ἤσθανόμην πικρίαν χολῆς εἰς τὰ χεῖλη μου.

» Τὸ παρελθὸν μου ὅλον ἀνεπαρέστη ἐν τῷ νῶ μου.

» Ἀνεμνήσθη τὸ πατρός μου, πτωχοῦ ὑπολοχαγοῦ πληρωθέντος, ἀκρωτηριασθέντος καὶ ζῶντος διὰ τῆς γλίσχαρος συντάξεως

τοῦ εἰς Κολομβ ἐν ἀθλίᾳ καὶ ψυχρᾷ κακοκίᾳ ἀνεμνήσθη τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ἄνευ μητρὸς, τῶν προσπαθειῶν καὶ τῶν ἀγῶνων μου ἵνα ἐκμάθω ἔργον ἰκανὸν πρὸς συντήρησίν μου. Ἐνεθυμήθη ἔπειτα τὸν πάτερ μου θνήσκοντα ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ ἐν ἄκρᾳ θλίψει ὅτι με ἄφινεν ἄνευ μέλλοντος καὶ στηρίγματος. Ἀνεπόλησα μετὰ τὴν ἀπώλειαν ταύτην τὴν μόνωσίν μου ἐν τῷ πλήθει, ἐν ᾧ ἤμην ὡς σόντριμμα ναυαγίου ριφθὲν ἐν ἀφιλοξενῶ παραλίᾳ.

» Ἐνεθυμούμην τὰς ὥρας τῆς ἀγωνίας μου καὶ τὰς ματαίαις προσπαθείαις μου ἵνα ἐπιτύχω ἔργον τι, μικρὰν τινα θέσιν καὶ ἐβλεπον πάσας τὰς θύρας κλειομένας ἐνώπιόν μου.

» Ἄνευ σοῦ θ' ἀπέθησα τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν σὲ συνήτησα, πρὸ τριῶν ἐτῶν. Ἐν τούτοις ἤμην νέα καὶ ἐπίστευα ἐμαυτὴν ἰσχυράν, ἤμην δὲ διατεθειμένη τὰ πάντα νὰ πράξω διὰ νὰ ζήσω ἐντίμως.

» Ἐνυμφεῖθημεν ἐνώσαντες τὴν πενίαν μας, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ὃ' ἐκείνης ἡ καταδιώκουσά με κακοδαιμονία σὲ ἐπληξεν ὡς ἐμέ. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν σου τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ἐν αὐτῷ ὠδήγησας τὴν ὠραίαν μνηστῆν σου, ὡς με ἀπεκάλεις.

» Τὸ ἐνθυμείσαι ;

» Ἡ στενοχωρία, ἡ ἀνοικτιρῶν στενοχωρία δὲν ἔπαυσε κατέχουσα ἡμᾶς μετὰ τῶν συνοδῶν αὐτῇ ἐξευτελισμῶν καὶ δηλητηριωδῶν πληγῶν.

» Δὲν παταίεις σὺ.

» Εἶσαι γενναῖος καὶ ὅλος καρδία.

» Πταίω ἐγὼ καὶ μόνῃ ἐγώ.

» Ἐνῶ δὲ συνεστελόμην ἀναμιμνησκομένη τῶν παρελθόντων τούτων χρόνων, τὸ κύμβαλον τοῦ Ρουβινσταῖν μοὶ ἐξετόξευεν, ὡς εἰρωνίαν, τοὺς θεσπεσίους αὐτοῦ ἤχους, τὸ δὲ πνεῦμα τοῦ καλλιτέχου τούτου συνέτριβε τὴν ταπεινὴν διδασκάλισσαν τοῦ κυμβάλου πρὸς τριάκοντα σολῖα καθ' ὥραν, ὡς οἱ ἀδάμαντες τῶν περὶ ἐμὲ κυριῶν ἐνέπνεον αἶσχος εἰς ἐμέ, μὴ ἔχουσαν οὐδ' ἐν κόσμημα πτωχῆς ἐργάτιδος ἵν' ἀναρτήσω ἀπὸ τῶν ὄτων.

» Ἠσθάνόμην πρὸς τούτοις παράδοξον αἶσθημα ἰλίγγου, ὅπερ δὲν κατενόησα ἐν ἀρχῇ.

» Μόλις κατὰ τὸ τέλος τῆς συναυλίας ἠγόησα τὴν αἰτίαν.

» Ἐκ τίνος τῶν δεξιῶν προσκηνίων θεωρεῖων διόπτρα τις ἔμενε σταθερῶς προσηλωμένη ἐπ' ἐμοῦ.

» Ὅσακις ἔστρεφον τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐβλεπον αὐτὴν προσηλωμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου μου.

» Εἰς τὸ θεωρεῖον ἐκεῖνο ὑπῆρχον τρεῖς νέοι καλῆς τάξεως, οἵτινες κατὰ τὰ διαλείμματα τῆς συναυλίας συνωμίλουν μετὰ ζωνηροῦτος.

» Ἐρανταζόμεν, οὐχὶ ἄνευ λόγου, ὅτι ἤμην τὸ ἀντικείμενον τῆς συνδιαλέξεώς των καὶ ἡ κακοτυχία μου ηὔξησεν.

» Ἠθέλα νὰ φύγω, ἀλλ' οὐδεμία θέσις ἦτο κενή, ἔπρεπε δὲ νὰ περιμείνω τὸ τέλος.

» Καὶ πάντοτε ἡ διόπτρα ἐκείνη διηυθύνετο ἐπ' ἐμοῦ ὡς ἀπειλὴ ἢ εἰρωνία.

» Τέλος, ἡ συναυλία ἔληξεν ἐν μέσῳ παταγωδῶν χειροκροτημάτων, τὸ δὲ θεωρεῖον ἐκεῖνο ἐκενώθη καθ' ἣν στιγμὴν τὸ κοινὸν ἀνεζήτηε διὰ φωνῶν, ἀνωφελῶς ἄλλως τε, τὸν Ρουβινσταῖν, ὅστις εἶχεν ἀπέλθει.

» Ἀνέπνευσα, ἐδέησεν ὅμως διὰ νὰ ἐξέλθω ν' ἀκολουθήσω τὸ ρεῦμα τοῦ πλήθους καὶ νὰ βαδίξω βραδέως ἐν αὐτῷ.

» Μόλις ὀλίγα βήματα εἶχον προχωρήσει ἐν τῇ ὁδῷ διευθυνομένη πρὸς τὸν κῆπον, ὅτε χεῖρ τις ἐτέθη ἐπὶ τοῦ βραχιονός μου καὶ με ἔσταματήσεν.

» Ὁ κύριος με τὴν διόπτραν ἦν πλησίον μου.

» — Ἀκούσατε, μοὶ εἶπε δι' ὕφους σχεδὸν ἐπιβλητικοῦ. Θὰ μάθετε τὰ πάντα εἰς δύο λέξεις : Σὰς ἀγαπῶ.

» — Δὲν με γνωρίζετε ! ἀνέκραξα.

» — Τί σημαίνει ! Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν σὰς εἶδα ἀπεφασίσθη τὸ μέλλον μας. Σὰς ἀγαπῶ !

» — Δὲν εἶμαι ἐλευθέρω.

» — Εἶσθε ἐγγαμος ἴσως ;

» — Ναί.

» Μειδίαμα συνέστειλε τὰ χεῖλη του καὶ ἐπανέλαθε :

» — Τί σημαίνει ! Ἄν ὑπάρχωσι καλύλατα θὰ τὰ ὑπερπηδήσω. Οὐδεὶν θὰ φεισθῶ διὰ νὰ σὰς ἀπολύσω.

» Ὡμίλει ὡς ἄνθρωπος βέβαιος ὅτι θὰ ὑπακούσωσιν εἰς αὐτόν.

» Ἐπρεπε νὰ φύγω καὶ τὸν ἤκουον ὡς εἰ διετέλουν ὑπὸ τὸ κράτος παραισθήσεως, τὸσφ τὰ συμβαίνοντα μοὶ ἐφαίνοντο ἔκτακτα.

» Ἐξηκολούθει ἐξηγῶν μοι διὰ βραχείων τοὺς σκοποὺς του, χωρὶς νὰ ἀνησυχῇ διὰ τοὺς διαβάτας.

» Ἐνεθυμούμαι ἔτι κάλλιστα τοὺς λόγους του.

» Ἐἶτα, χωρὶς κἄν ν' ἀναμείνη τὴν ἀπάντησίν μου, ἀνῆλθεν εἰς ὄχημα ἰστάμενον εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν καὶ ἀπῆλθε.

» Δὲν με ἠρώτησεν οὐδὲ τὸ ὄνομά μου, οὐδὲ τὴν διευθυνσίν μου.

» Παρητήρησα μόνον ὅτι ἠκολούθουμην ὑπὸ τίνος θεράποντος, ὅστις δὲν με ἀφῆκε, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ μοὶ ἀπευθύνῃ, εἰμὴ ὅταν ἐπανῆλθα οἴκοι, εἰς τὴν θλιβεράν ταύτην οἰκίαν, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον θὰ ἐγκαταλείψω.

» Ναί, θὰ τὴν ἐγκαταλείψω.

» Δὲν θὰ ἐπανιδωθῶμεν πλέον, φίλε μου.

» Συγχώρησόν με διὰ τὴν θλίψιν, ἣν σοὶ προξενῶ.

» Ἐλπίζω ὅτι ὁ χρόνος θὰ τὴν διασκεδάσῃ, ὅτι δὲ θὰ συναντήσης γυναῖκα καλητέραν καὶ μᾶλλον ἀξίαν τῆς ἀγάπης σου, ὡς καὶ θαρραλεωτέραν πρὸς τὰς περιπετείας τοῦ βίου.

» Τί νὰ σοὶ εἶπω ;

» Τὸν ἐπανεῖδα.

» Ὁ ἄνθρωπος οὗτος με ἐκυρίευσεν τὸσον, ὥστε τὸν θεωρῶ ὡς κύριόν μου. Ἐνώπιόν του αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν δούλην καὶ ἀνίσχυρον ν' ἀντιστῶ.

» Πόθεν ἡ ταιαύτη ἰσχὺς ;

» Τὸ ἀγνωσθῶ.

» Ὑπάρχει ὅμως καὶ τὴν ὑφίσταμαι. Ἰδοὺ τὸ πᾶν.

» Οἱ λόγοι τοῦ εἶναι ἐπιτακτικοὶ καὶ σαφεῖς. Δὲν ἰκετεύει, διατάσσει.

» Ὅταν θὰ ἐπανέλθῃς ἀπόψε, θὰ εὕρῃς κενὸν τὸ δωμάτιον.

» Μὴ μὲ καταρασθῆς. Λησμόνησέ με.

» Μὴ μὲ οἰκτείρῃς, μὴ μὲ κλαύσῃς. Τήρῃσον τὴν εὐθυμίαν σου καὶ τὴν ψυχικὴν σου γαλήνην.

» Δὲν ἀξίζω οὔτε ἐν δάκρυ.

» Ὑπῆρξες καλός, εἶμαι ἀγνώμων εἶσαι γενναϊόφρων καὶ εἶμαι σκληρά. Τὸ ἀναγνωρίζω καὶ ὅμως πράττω ὡς εἰ ἀνωτέρα δύναμις παρέλυε τὴν ἰδικήν μου.

» Χαίρε, φίλε μου. Χαίρε διὰ παντός!

» Ὁ κόσμος οὐδέποτε θ' ἀκούσῃ νὰ γίνεταί λόγος περὶ ἐμοῦ, οὐδεὶς δὲ θὰ γνωρίζῃ τὸ καταφύγιόν μου.

» Τοῦτο ἔθεσα ὡς ὄρον διὰ νὰ ὑπακούσω.

» Μὴ ζητήσῃς νὰ ἐξιχνιάσῃς τὸ μυστήριον τοῦτο· δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς καὶ ἐνδέχεται νὰ διατρέξῃς ἀνωφελεῖς κινδύνους.

» Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶναι πολὺ ἀνώτερος ἡμῶν, ὥστε νὰ θελήσῃς ν' ἀντιστῆς αὐτῷ.

» Χαίρε. » ΓΕΡΜΑΝΗ».

» Ὅτε ἐτελείωσε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἔπτυσεν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς καὶ ἐνέκλεισεν ἐν φακέλλῳ, ἐν ᾧ ἔγραψε τὰς δύο ταύτας λέξεις: «Διὰ σέ!». Ἐβῆκε δ' αὐτὴν προφανῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης, πλησίον μικροῦ ὀβελίου ἐσφραγισμένου ἐν εὐρεῖ φαιῷ φακέλλῳ.

Ἐφόρεσεν εἶτα ἐν τάχει τὸν πῖλόν της, ἔριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς θλιβερᾶς ἐκείνης κατοικίας, ἣν ἐγκατέλειπε μετὰ τῶν τύψεων στρατιώτου ἐγκαταλίποντος τὴν θέσιν του καὶ ἐξῆλθε κλείσασα τὴν θύραν διὰ διπλῆς στροφῆς τῆς κλειδός.

Κατελθοῦσα ἐκάλεσε τὸν ἐδωδιμοπῶλην, ὅστις ἔσπευσε προθύμως.

— Ἄν ὁ σύζυγός μου ἐπανέλθῃ πρὸ ἐμοῦ, εἶπε, δίδετε αὐτῷ τὴν κλειδα.

Καὶ χαμηλοφώνως προσέθηκε:

— Εἰς αὐτὸν μόνον, δὲν ἔχει οὕτω;

— Βεβαίως, ὡραία κυρία, εἶπεν ὁ κύριος Βωκελὲ ἐκπληκτικῶς.

— Μήπως φοβῆται μὴ τῆς κλέψουν τὸ ταμεῖον; ἠρώτησεν ὁ Γρελὸ ἀκούσας τὸν ἄνω διάλογον. Τί νὰ τῆς κλέψουν!

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Γρελὸ ἠπατάτο.

Ἄν λωποδύτης εἰσῆρχετο ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Γερμανῆς δὲν θὰ ἔχανε τὸν κόπον του.

Ὁ Γρελὸ ἐπλησίασε τὸν κύριόν του.

— Τί σὰς ἔλεγα, αὐθέντα; Ἄ! Μόλις ὁ σύζυγός ἐστρεψε τὴν ράχιν του, ἡ ξανθοῦλα φεύγει.

— Καλά, καλά. ἐτονθόρυσεν ὁ ἐδωδιμοπῶλης ἀμυχανῶν. Κύτταζε τὴν ἐργασίαν σου σύ, κουνοῦπι!

Ἡ νεαρὰ γυνὴ καθήρχετο ταχέως πρὸς τὴν ὄχθην, ἣν ἠκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον.

Φθάσα εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Λούβρου, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ τοῦ Ὠξροά, εἶδεν ὄχημα μέλαν σταθμεῖον πρὸ τοῦ περιστύλου καὶ διηθνήθη πρὸς αὐτό.

Μόλις ἐπλησίασεν, εἰς θερπῶν κατῆλθεν

ἀπὸ τῆς ἔδρας καὶ ἠνέωξε μετὰ σεβασμοῦ τὴν θυρίδα.

— Ὁ κύριος βαρόνος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἔλθῃ, εἶπε: Σπουδαία ὑπόθεσις τὸν ἐμπόδισε. Παρακαλεῖ τὴν κυρίαν νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ἀπόψε θὰ τὸν ἴδῃ. Ἄς εὐαρεστηθῇ ἡ κυρία ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ ὄχημα· θὰ τὴν ὀδηγήσωμεν εἰς τὸν οἶκόν της.

Ἐκείνη ὑπήκουσε καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ πολυτελεῖ ἐκείνῳ ὄχηματι.

Μόλις εἰσῆλθε καὶ τοῦτο ἀνεχώρησεν ἐν ταχείᾳ διὰ τῆς ὁδοῦ Ριβολί πρὸς τὰ Ἑλύσια.

Ζ'

Αἱ γυναῖκες λέγουσι σπανίως, οὐχὶ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ὅλην τὴν ἀλήθειαν, τοῦλάχιστον ὅταν πρόκειται περὶ πραγμάτων ἀφορώντων τὴν καρδίαν.

Ἡ Εὐχ ἔδωκεν αὐταῖς τὸ παραδειγμα.

Αὕτη ἐψεύσθη ἐν τῷ ἐπιγίῳ παραδείσῳ, αἱ δὲ θυγατέρες της θὰ ἐδίσταζον νὰ μὴ τὴν μιμηθῶσι.

Καίτοι ἡ Γερμανὴ γράφουσα τὴν ἐξομολόγησιν αὐτῆς διετελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος ὀδυνηρᾶς συγκινήσεως, ἐν τούτοις εἰς τὸν σύζυγόν της ἐνεπιστεύθη μόνον ὅ,τι ἠθελε.

Τῷ ἀπέκρυψε τὰ λοιπὰ.

Τῷ ἀπέκρυψεν ὅτι ἠγάπη περιπαθῶς τὸν ξένον, τὸν πλούσιον νεανίαν μετὰ τὴν διόπτραν, τὸν μυστηριώδη κύριον τοῦ ὄχηματος, ἐκείνον, ὃν οἱ θεράποντες αὐτοῦ ἐκάλουον κύριον βαρόνον.

Ἰδούσα αὐτὸν ὑπέστη τὴν μαγείαν ἐκείνην, ἣτις παρὰ τῆς γυναικὸς εἶναι τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα τοῦ ἔρωτος. Ἡσθάνθη ὅτι ὁ παρατηρῶν αὐτὴν μετὰ τῆς ἐπιμονῆς θὰ καθίστατο κύριος αὐτῆς. Μόλις θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ διαρῦγῃ αὐτόν, ὡς ὁ κορυδαλός, ὅστις βλέπει μέλαν τι σημεῖον στρεφόμενον τὰ βᾶθη τοῦ οὐρανοῦ καὶ πετᾷ.

Καὶ αὕτη ἡ ἐπιστολή της, ἀληθῶς εἶπεῖν, ἦν πανούργως γεγραμμένη.

Οὐδέποτε ἠγάπησε τὸν σύζυγόν της.

Οἱ χαρακτῆρες τῶν ἦσαν ἀνόμοιοι.

Ὁ τάλας σύζυγός, ἐντιμὸς καὶ θαρραλέος, χηρὸς καὶ ἰσχυρὸς, τρυφερὸς εἰς ἄκρον οὐδαμῶς εἶχε κατακτήσει τὴν καρδίαν της.

Ἡ Γερμανὴ τὸν ἔλαβεν ὡς σύζυγον ἐξ ἀπελπισίας.

Μὴ γνωρίζουσα ποῦ νὰ καταφύγῃ, κατέφυγεν εἰς τὸν προσφερόμενον αὐτῇ γάμον, ὡς νυκτεβάτης παραπλανηθεὶς ἐν φιλοξένῳ νυκτερινῷ ἰδρύματι.

Ὁ γάμος οὗτος ἦν δι' αὐτὴν ἐγκαταλειμμένη λέμβος, κλυδωνιζομένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, παταχθεὶς προσδεχομένη τὸ ὕδωρ καὶ προσαράσσουσα ὅπου ἠδύνατο εἰς τὸν πρῶτον τυγχόντα ἄρμον.

Ἐνδόμυχως ἐξερεθιζομένη διὰ τὴν ἀδικίαν τῆς τύχης ὑφίστατο μετ' ὀργῆς τὰ κτυπήματα αὐτῆς.

Ἐγνωρίζεν ὅτι ἦτο ὄντως ὡραία, ὅτε δὲ παρέβαλλεν ἑαυτὴν πρὸς τὰς γυναῖκας. Αἰτινες πλησίον της διήρχοντο ἐπωχούμεναι, ἤσθάνετο προσβαλλομένην τὴν ἀλαζονίαν της.

Δὲν ἐστρεφετο εὐφυῖς. Ἐν τούτοις, μόλις εἶχε μαθημάτα τινα ἀπὸ εὐτελοῦς τιμῆς

παρὰ τισι φιλοδόξοις θυρωροῖς καὶ μικροῖς εἰσοδηματίαις.

Τὰ πάντα συνέτεινον ἐναντίον της.

Διὰ τοῦτο ὁ θαυμασμός, ὃν εἶδεν ὅτι ἐπροξένησε τῷ ἐν τῷ προσκηνίῳ θεωρεῖν εὐρισκομένῳ νεανίᾳ, κατὰ τὴν συναυλίαν τοῦ Ρουβινσταῖν, ἐφάνη αὐτῇ ὡς εὐνοια τῆς τύχης.

Μυστηριώδης καὶ ἐνδόμυχος φωνὴ ἔλεγεν αὐτῇ ὅτι τὸ πεπρωμένον της θὰ μετεβάλετο.

Ὅτε ἤκουσε τὸ ὄνομά του, ὄνομα διάσημον ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, κατελήφθη ὑπὸ θαμβοῦς.

Ἦτο ὡς φαντασμαγορία ἀνατολικῆς γλιόνης ἀποκαλυφθεῖσα αἴφνης εἰς ἀντικατάστασιν τῆς πενίας της, πειρασμός ὁμοίος πρὸς τὸν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους, ὅτε ὁ Σατανᾶς ἔλεγεν εἰς τὸ οὖς του:

— Ὅ,τι βλέπεις σοὶ ἀνήκει.

Ἐκτοτε ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν της.

Μόλις ἐφάνη παλαιούσα κατὰ τύπους, διὰ τὴν τιμὴν, ὡς ὄχρωμα, ὅπερ δὲν θέλει νὰ παραδοθῇ κατὰ τὴν πρῶτην προσβολὴν ἄνευ προσποιητῆς τινος ὑπερασπίσεως.

Ὁ διαφορεὺς χρυσὸς συνετέλει τὸ ἔργον του, διέφθειρε δ' αὐτὴν παρευθῶς.

Ἄλλως τε ἦν φύσει διατεθειμένη εἰς τὴν κατὰπτωσιν· ὁμοίαζε μόνον πρὸς ἰκτίδα καὶ δὲν ἠθελε νὰ κυλισθῇ ἐν τῷ βορβόρῳ.

Πλὴν τοῦτο, αἰσθημα ἄλλο ἰσχυρότερον τοῦ ἔρωτος τῆς πολυτελείας καὶ τοῦ πλοῦτου ὑπεβοήθει τὴν πτώσιν αὐτῆς.

Ὁ βαρόνος Μάξιμος Ροζενδάλ ἐπραγματοποίει τὸ ἰδεῶδες, ὅπερ ἔπλαττε διὰ τὸν ἔραστὴν, ὃν πᾶσα γυνή, ὅσον ἐντιμὸς καὶ ἄν ἦναι, ὄνειροπόλησε.

Τότε ὁ Μάξιμος ἦν εἰκοσιῆξ ἐτῶν.

Μονογενὴς υἱὸς τοῦ μεγάλου τραπεζίτου τῆς λεωφόρου Ἄντεν, περιβεβλημένος τὴν γοητείαν τῆς κολοσσιαίας περιουσίας τῆς οἰκογενείας του, ἐνέπνευσεν ἐν ἀρχῇ τῆς Γερμανῆς, καὶ δι' ἄλλους ἔτι λόγους, διακαεῖς πάθος.

Μετρίου ἀναστήματος, εὐρωστος, δεξιὸς εἰς πᾶσαν σωματικὴν ἄσκησιν, δεινὸς ξιφομάχος, ἀρίστος κολυμβητής, ἐξοχος ἱππεύς, πνευματώδης καὶ σκεπτικὸς, προσεῖλκε τὰ βλέμματα, ὅπου δῆποτε καὶ ἄν εὐρίσκειτο.

Ἡ μορφή του ἦν ἐξ ἐκείνων, αἰτινες προξενοῦσιν ἐντύπωσιν.

Εἶχε μέλαιναν τὴν κόμην καὶ στίλβουσαν, ὡς ἡ τοῦ Ναπολέοντος, πρόσωπον ἐπιμελῶς ἐξυρισμένον, δερμα ἀμαυρόν, ρίνα λεπτήν, εὐκίνητον, χεῖλη λεπτά καὶ σκληρά.

Ὅ,τι κυρίως διέκρινε τὴν ἐπιβλητικὴν καὶ ψυχρὰν ἐκείνην μορφήν ἦν ἡ ὑπέροχος τῶν φαιῶν ὀφθαλμῶν του λάμψις καὶ ἡ ἀλαζῶν ἐκφρασις τῆς τυραννικῆς φυσιογνωμίας του.

Ἡ Γερμανὴ εἶδε νὰ ὑποστῇ καὶ ὑπέστη ἄνευ ἀντιστάσεως τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀκάμπτου ἐκείνου χαρακτῆρος.

Μετὰ δύο βραχεῖας συνεντεύξεις μετὰ τοῦ βαρόνου ἐν τῇ ὁδῷ, ἐντὸς τοῦ ὄχηματός του, ἡ ὑπὸ τὰ φυλλώματα τοῦ Κεραμικοῦ, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνῆκεν αὐτῷ ψυχῇ τε καὶ σώματι.

Οὐδαμῶς ἀντίστη κατὰ τοῦ κυριεύσαντος αὐτὴν πάθους.

Ἐσκέφθη ὅτι οὗτος θὰ ἦν ὁ θεὸς τῆς, ἡ προστασία τῆς, ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσῃ αὐτὴν· παρεδόθη δ' αὐτῷ ἄνευ περαιτέρω σκέψεως καὶ ἀνεπιφυλάκτως.

Ἐν ὀλίγοις ἐξήγησεν αὐτῷ τὴν κατάστασιν τῆς οὐδὲν ἀποκρύψασα. Δύο τῆς ὥρας λεπτὰ ἤρκεσαν ἵνα ὁ Μάξιμος γνωρίσῃ τὸν βίον αὐτῆς, τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὰς ἀξιολατρεύτους γυναικείας ἀδυναμίας τῆς.

Δὲν εἶπεν αὐτῇ πολλά.

— Σὲ ἀνεζήτουν, εἶπεν αὐτῇ. Σὲ εὕρισκω. Σὲ λαμβάνω. Τὰ δεινὰ σου ἔληξαν. Ἡ εὐτυχία σου ἄρχεται καὶ θὰ διαρκέσῃ ἐφ' ὅσον ζῆς.

Οὐδὲν πλέον. Ἡ συνθήκη ὑπεγράφη.

Ἡ Γερμανὴ ἠσθάνθη ἑαυτὴν εὐτυχῆ, μόλις δὲ ἀνελογίζετο τὸν δυστυχῆ, ὃν ἐθυσίαζε, τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἡ προδοσία τῆς θὰ ἐπληττε καιρίως.

Ὁ βαρόνος ἀφ' ἑτέρου συνέχαιρεν ἑαυτὸν ὅτι συνήτησε μεταξύ τοῦ πρὸ αὐτοῦ γονυπετοῦντος πλήθους, ὡς οἱ Ἰουδαῖοι πρὸ τοῦ χρυσοῦ μύσχου, τὴν γυναῖκα, ἣν ὄνειρπώλει, τὸ ὄραϊον καὶ ἡδὺ ἄγαλμα, κατεσκευασμένον ἐξ ἐλατῆς ἀργύλου, ὅπερ δύναται τις κατ' ἀρέσκειαν νὰ χειρίζεται, φύσιν δουλόφρονα ἐν τῇ λατρείᾳ πρὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ κυρίου, ἧτις οὐδὲν ἀρνεῖται τῷ ἀνδρὶ ὧτινι ὑπετάχθη.

Ἐνῶ τὸ ὄχημα ἔφερε τὴν Γερμανὴν διὰ τοῦ δάσους τῆς Βουλῶνης εἰς τὴν διεύθυνσιν, ἦν μετ' ὀλίγον θὰ γνωρίσωμεν, ὁ Τιβούρκιος — ὄνομα μὴ ἀνεκτὸν αὐτῇ — ὁ Τιβούρκιος Ραβου ἐπανελάμβανεν εἰς τὸ Ἀμβιγύ τὸ μέρος, ὅπερ θὰ ἐπικίεν εἰς μελοδράμα τι σκοτεινόν, ἐν ᾧ νέει τινὲς συγγραφεῖς, ἀτιθάσσου φαντασίας, ἐπεσώρευσαν φρικαλεότητος ἀνοήτους.

Ἐν τῷ μελοδράματι τούτῳ παρίστατο σειρὰ δηλητηριάσεων καὶ φόνων τελεσθέντων ὑπὸ γυναικὸς τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, ἧτις τέλος ἐπληττε δι' ἐγχειριδίου, διὰ τῆς λευκῆς χειρὸς τῆς, ἀγροϊκὸν τινα δικαστὴν καὶ ἐπληρσσετο καὶ αὐτὴ κατὰ τὸ στήθος ἵνα ἀποφυγῇ τῶν νόμων τὰς συνεπειὰς καὶ τοὺς χωροφύλακας, οἵτινες θὰ συνελάμβανον αὐτὴν.

Δὲν ἐγνώσθη διατί ἡ φρικαλέα αὕτη τραγωδία ἐπωνομάσθη ὁ Ἄγγελος τῆς λαϊμητόμου, ἀφοῦ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἄγγελος οὐδὲ λαϊμητόμος ἐφαίνετο.

Τούναντιον ἦν μωρὸν τὸ ἔργον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, θὰ ἐπροκάλει δὲ ἄσβεστον γέλωτα ἐν τῇ ἐπιτυχίᾳ.

Καὶ ἔσχε τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην, ἐθριάμβευσε δὲ ὅσον ὅσον οὐδ' ὁ διευθυντὴς οὐδ' οἱ συγγραφεῖς ἐφραντάζοντο.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΑΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τὶ ὅμως ἤλπιζε, τί ἐμελλε νὰ πράξῃ, βεβαίως δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἶπῃ. Ἐπεθύμει νὰ παρακολουθήσῃ τὸν συζυγον αὐτῆς καὶ τὸ τέκνον τῆς καὶ νὰ μάθῃ ποῦ θὰ ἐγκαθίστατο ὁ κόμησ· κατοπί θὰ ἐλάμβανε τὴν ἀπόφασίν τῆς.

Μολονότι ἡ Βιντιμιλλά δὲν εἶναι μεγάλη πόλις, ἡ κόμησσα ἐνόησεν, ἅμα ὡς ἀφίκετο ἐκεῖσε, ὅτι ὁσυχερὲς θ' ἀπέβαιναν εἰς αὐτὴν μόνην ν' ἀνακαλύψῃ τὸν κόμητα ἢ τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς του. Κατὰ συμβουλήν δοθεῖσαν αὐτῇ ἀπετάθη εἰς ἓνα ἐκ τῶν ξεναγῶν ἐκείνων, οἵτινες παρέρχονται τὴν ἡμέραν κοιμώμενοι ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν δημοσίων κτιρίων καὶ μετέρχονται τὴν νύκτα ἄγνωστον ἐπάγγελμα, ὅστις συνήνεσε νὰ τῇ ὑπηρετήσῃ ἀντὶ πληρωμῆς.

Ὁ ξεναγὸς ἤρξατο ἀμέσως περιτρέχων τὴν πόλιν, μετὰ τρεῖς δὲ ὥρας ἐπανῆλθε φέρων τὴν ἐπομένην πληροφορίαν: Πλούσιός τις γάλλος, περιοδεύων μετὰ παιδίου μόλις δεκαοκταμήνου, διενευκτέρευσε τῇ προτερσίᾳ ἐν τῷ «Σενοδοχείῳ τοῦ Πρίγκηπος Ἀλθέρτου», τῇ δὲ πρωίᾳ ταύτῃ ἀνεχώρησεν ἐκ Βιντιμιλλας λαβὼν τὴν εἰς Γενούην ἄγρουσαν.

— Ἀναμφιδόως, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κόμησσα, μεταβίβει εἰς Γενούην καὶ ἴσως θὰ παραμείνῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν ταύτην.

Ἡ Γενούη, ἀρχαιοτάτη πόλις, δύναται ὡς μεγάλη πόλις καὶ ἐκ τῶν ὄραιότερων τοῦ ἰταλικοῦ βασιλείου.

Ἡ κόμησσα ἐσκέφθη ὅτι πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὄφειλε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ αὐτὸ μέσον, ὅπερ τοσοῦτον ἐπέτυχεν ἐν Βιντιμιλλας, μόνον ἀντὶ ἐνὸς ἔλαβε τρεῖς ξεναγούς. Εἰς μάτην ὅμως οἱ τρεῖς ξεναγοὶ ἀνεζήτησαν ἐν τῇ πόλει ἐπὶ ἑβδομάδα ὀλόκληρον ἐξετάζοντες ἀλληλοδιαδόχως καὶ χωριστὰ ἕκαστος πᾶσαν συνοικίαν, πᾶσαν ὁδόν. Βαρυθνήτες δὲ διότι οὐδένα εὗρισκαν, ὠμολόγησαν ἐπὶ τέλους τὴν ἀδυναμίαν αὐτῶν.

Ἡ κόμησσα εἶχεν ἀπολέσει τὰ ἴχνη τοῦ συζύγου αὐτῆς, καὶ ἠσθάνετο ὅτι κατελάμβανεν αὐτὴν ἀπελπίσια μεγάλη. Τί ἐμελλε νὰ πράξῃ, ποῦ ἐμελλε νὰ μεταβῇ; Τῇ φορᾷ ταύτῃ εὕρισκετο ἀπέναντι τοῦ ἀγνώστου.

Κ'

Εἰς τοῦ κ. Κορβιζιέ.

Τρεῖς μῆνες παρῆλθον ἀπὸ τῶν γεγονότων, τὰ ὅποια ἀφηγήθημεν.

Εἶναι τρίτη μετὰ μεσημβρίαν, ὁ δὲ κ. Κορβιζιέ εὕρισκεται μόνος ἐν τῷ γραφείῳ του ἐργαζόμενος.

Ἐν τῷ μεγάλῳ δωματίῳ, τῷ πρὸ τοῦ συμβολαιογράφου κειμένῳ, ἐξ γραμματεῖς ἀσχολοῦνται ἀντιγράφοντες πρωτόγραφα, χωρὶς νὰ ὑψώσωσι κεφαλὴν καὶ πετῶντι καλάμῳ. Μόνον ὁ θόρυβος τῶν γραφίδων ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ ἠκούετο. Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ κ. Κορβιζιέ δὲν ὑπάρχει ποτε ἀπραξία.

Αἴφνης δύο ἑλαφροὶ κτύποι ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν, ὑπὸ χειρὸς δειλῆς, ὡς εὐχερῶς ἠδύνατό τις νὰ ἐνοήσῃ τοῦτο.

— Ἐμπρός, ἀνεφώνησεν ὁ πρῶτος γραμματεὺς.

Ἡ θύρα ἠνοιχθή καὶ γυνὴ ἐνεφανίσθη, εἶτα δὲ κλείσασα αὕτη τὴν θύραν, προύχωρησεν ἠρέμα πρὸς τὸ γραφεῖον, ὡς εἰ μὴ ἐτόλμα νὰ πράξῃ τοῦτο, προβλέπουσα περὶ ἑαυτὴν μετὰ τινος ἀνησυχίας.

Οἱ γραμματεῖς ὑψωσαν τὴν κεφαλὴν, ἐριψαν περιεργὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς γυναικὸς καὶ ἐν τάχει προσηλώθησαν αὐτῆς εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν.

Ἡ γυνὴ ἐφόρει ἐσθῆτα ἐκ μαύρου κασιμυρίου ἀπλουστάτην, ἄνευ στολισμῶν, καὶ ἐπώμιον ἐκ τοῦ αὐτοῦ τῆς ἐσθῆτος ὑφάσματος. Ὑπὸ τὸν ἐκ τουλοῦ πῖλον αὐτῆς, φέροντὰ τεμάχιον μόνον μετὰξὺς καὶ ταινίαν ἀντὶ παντός στολισμοῦ, ἐξεχείτο ἡ πλουσία αὐτῆς κόμη. Δυσχερὲς ἀπέβαινε νὰ ὀρίσῃ τις τὴν ηλικίαν τῆς, διότι μόλις ἔβλεπον τὸ πρόσωπόν τῆς κεκαλυμμένον ὑπὸ μέλανος πέπλου. Ἐκ τοῦ ἀναστήματος ὅμως καὶ τῆς παραστάσεως ἐφαίνετο ὅτι ἦτο νέα.

Ἐφαίνετο αἰδήμων, καὶ πῶς δειλῆ, προφανῶς δὲ ἦτο λίαν συγκεκινημένη, διότι ἔτρεμε σύσσωμος.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ πρῶτος γραμματεὺς.

— Νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν κύριον Κορβιζιέ, ἀπεκρίθη μετὰ γλυκειᾶς ἀλλ' ἀδυνατου φωνῆς.

— Ὁ κύριος Κορβιζιέ εἶναι λίαν ἀπησχολημένος, κυρία, κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν ἐὰν θέλετε νὰ μοὶ εἰπῆτε περὶ τίνος πρόκειται, εἶμαι ὁ πρῶτος αὐτοῦ γραμματεὺς.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ἀλλ' ἔχω ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν ἴδιον κύριον Κορβιζιέ. Ἐὰν δὲν δύναται νὰ με δεχθῇ σήμερον, ἐπανέρχομαι.

— Νὰ τὸν ἐρωτήσω, κυρία, εὐαρεστεῖσθε νὰ μοὶ εἰπῆτε τὸ ὄνομά σας;

Ἡ ἄγνωστος ἐποίησε κίνημα τρόμου.

— Ὁ κύριος Κορβιζιέ μὲ γνωρίζει, ἐφέλιπεν.

Ὁ γραμματεὺς ἐμάντευσε βεβαίως τὴν ἀμνηχανίαν τῆς γυναικὸς, διότι, χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο, ἠγέρθη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συμβολαιογράφου.

— Κύριε, τῷ εἶπε, θέλετε νὰ δεχθῆτε μίαν κυρίαν, ἡ ὅποια δὲν λέγει μὲν τὸ ὄνομά τῆς, ἀλλὰ τὴν ὅποιαν γνωρίζετε;

— Ἐγὼ πολλὴν καὶ ἐπιείγουσαν ἐργασίαν. Μὲ γνωρίζει εἶπες;

— Αὐτὸ λέγει.

— Τότε εἰπέ τῆς νὰ εἰσέλθῃ.

Ὁ γραμματεὺς ἠνοιξε τὴν θύραν τοῦ γραφείου εἰπὼν:

— Κυρία, δύνασθε νὰ εἰσέλθητε.

Ἡ ἄγνωστος ἔσπευσε ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν πρόσκλησιν.

Ὁ γραμματεὺς ἐξῆλθε τοῦ γραφείου κλεισθῆς τὴν θύραν. Ὁ συμβολαιογράφος ἠγέρθη καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἐδείξε καθίσμα πρὸς τὴν ἄγνωστον.

Αὕτη ἀπεκάλυψεν ἡρέμα τὸ πρόσωπον, εὐθὺς δὲ ὁ κύριος Κορβιζιέ ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ εἶτα ὑποκλιθεὶς μεθ' ὅλων τῶν ἐνδείξεων βαθυτάτου σεβασμοῦ :

— Σεῖς, σεῖς, κυρία κόμησσα !

Ἡ κόμησσα Δελασέρ—διότι αὕτη ἦτο—δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της, τὰ ὅποια προὐκάλεσεν ἡ σεβασμία στάσις τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ συζύγου της.

— Ἐχετε νὰ μοὶ ὁμιλήσητε, κυρία κόμησσα, καὶ δὲν ἐπιθυμῶτε νὰ σὰς ἐνοχλήση τις, ἐπανελάθειν ὁ κύριος Κορβιζιέ.

Καὶ ἐγερθεὶς ἐκλείσεν ἔσθωθεν τὴν θύραν τοῦ γραφείου του, εἶτα δὲ προτείνας μαλακὸν καθίσμα :

— Εὐαρεστήθητε νὰ καθίσητε, κυρία κόμησσα, εἶπε.

Καὶ ἔσπευσε νὰ κομήσῃ προσκεφάλαιον.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, ἐφέλλισεν ἡ κόμησσα ἐρυθρίασασα ἐξ ἐντροπῆς.

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία κόμησσα, θέσατε τοὺς πόδας σας.

— ὦ! ἀλλὰ δὲν ἠξέυρει λοιπὸν τίποτε ; εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ νεαρὰ γυνὴ.

Ὁ κύριος Κορβιζιέ ἐκάθησεν ἀπέναντι τῆς κομήσσης.

— Τώρα, κυρία, εἶπε, δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν περιμένω νὰ μ' ἐρωτήσητε.

— Ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν, κύριε, νὰ σὰς ἀπευθύνω μίαν ἐρώτησιν.

— Κυρία κόμησσα, ἀπεκρίθη, ὁμιλήσατε ἐλευθέρως.

— Κύριε Κορβιζιέ, ὁ κύριος κόμης Δελασέρ καὶ ἐγὼ ἐχωρίσαμεν διὰ παντός ἠξέυρετε τὴν αἰτίαν ;

— Ὁ κόμης εἰς μακρὰν ἐπιστολὴν του, τὴν ὁποίαν ἔλαβον πρὸ ἐξ ἑβδομάδων, μοὶ λέγει πολλά. Μεταξὺ τούτων ὑπάρχουσι πολλά, τὰ ὅποια, ἐλησμόνησα, τὰ ἄλλα ὁμῶς, τὰ ὅποια ἐκφράζουσιν ἐπιθυμίας τινὰς τοῦ κυρίου κόμητος, εἶναι ἐγκεχαραγμένα εἰς τὴν μνήμην μου.

— Τότε γνωρίζετε τὰ πάντα ;

— Ἀπέναντι ὑμῶν, κυρία κόμησσα, δὲν ὀφείλω οὐδὲ θέλω νὰ ἠξέυρω.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ.

— Ἄ ! εἶσθε ἀγαθός, κύριε, εἶσθε ἀγαθός, εἶπεν.

— Κυρία κόμησσα, ἀνταπήνησεν ὁ συμβολαιογράφος, σφόδρα συγκινημένος σὰς παρακαλῶ, μὴ κλαίετε.

— Ναί, ἔχετε δίκαιον, κύριε : εἰς τί χρησιμεύουσι τὰ δάκρυα ; Φεῦ ! δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ὡς σεῖς. Θέλω νὰ λησμονήσω, δὲν θέλω νὰ ἐνθυμῶμαι ! Ἐννοῶ, μαντεύω τὸν οἰκτόν σας : ἄ ! ἠξέυρετε πόσον εἶμαι ἀτυχής !

— Ναί, πάσχετε, κυρία κόμησσα, καὶ σὰς λυποῦμαι ἐξ ὅλης ψυχῆς.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀπῆλθον ἐκ Παρισίων μετὰ τοῦ τέκνου μου, ἐπανελάθειν ἦτο κακόν, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθην τί ἐπραττον ὑπήκουσα εἰς αἰσθημάτα ἐπιβαλλόμενα εἰς ἐμέ ὑπήκουσα εἰς τὸ

μητρικὸν ὁρμέφυτον, τὸ ὁποῖον ὠμίλει εἰς τὴν καρδίαν μου ἰσχυρότερον τοῦ τεταραγμένου λογικοῦ μου. Ἀγαπῶ τὸ τέκνον μου, κύριε, ἠδυνάμην λοιπὸν νὰ τὸ ἐγκαταλίπω ; ἀλλὰ καὶ ἂν ἠδυνάμην, εἶχον τὸ θάρρος νὰ τὸ πράξω ; Ὁ κύριος κόμης μετ' ὀλίγον ἔμαθεν ὅτι ἤμεθα εἰς Μεντόν ἦλθε λοιπὸν ἐκεῖ καὶ ἔλαβε τὴν κόρην μου.

— Ναί, ὑπέλαθεν ὁ συμβολαιογράφος, καὶ μετὰ δύο ὥρας κρητοῦσα ὁδοπορικὸν σάκκον ἀνεχωρεῖτε ἐκ τῆς ἐπαύλειος τρέχουσα κατόπιν τοῦ συζύγου σας, μετὰ τῆς προθέσεως βεβαίως νὰ τῷ διαμφοισθητήσητε τὸ τέκνον. Ἡθέλατε νὰ μεταβῆτε εἰς Νικαίαν κατὰ πρῶτον καὶ εἵπειτα νὰ ἐπανελάθειτε πιθανῶς εἰς Παρίσιον, ἀλλὰ κατορθώσατε ν' ἀνακαλύψετε ὅτι ὁ κόμης ἔλαβε τὴν ἀντιθετὸν ὁδόν, ὅτι μετέβη δηλαδὴ εἰς Ἴταλίαν, τότε δὲ ἀντὶ νὰ μεταβῆτε εἰς Νικαίαν, διενευκτερεύσατε εἰς Μεντόν, εἰς τὸ «Ξενοδοχεῖον τῶν Ταξειδιωτῶν» καὶ τὴν ἐπομένην ἀνεχώρησατε εἰς Βιντιμιλίαν. ἔνθα ἠλπίζατε νὰ εὔρητε τὸν κόμητα Δελασέρ.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀληθῆ, κύριε, εἶπεν ἡ κόμησσα μετὰ καταδῆλου ἐκπλήξεως, ἀλλὰ πῶς τὰ ἐμάθατε ;

— Ἐκ περικοπῆς τῆς ἐπιστολῆς, περὶ τῆς ὁποίας σὰς ἔλεγον πρὸ ὀλίγου. Ὁ κύριος κόμης Δελασέρ μοὶ λέγει καὶ πῶς ἐμάθατε ὅτι ἐκριμήθη ἐν τῷ «Ξενοδοχείῳ τοῦ Πρίγκηπος Ἀλβέρτου» καὶ ὅτι ἀνεχώρησε τὴν πρῶτάν εἰς Γενούην, ἔνθα δὲν εἰδισάσατε νὰ μεταβῆτε. Ἐν Γενούῃ ὁμῶς, κυρία κόμησσα, δὲν ἀνεύρετε τὰ ἴχνη τοῦ συζύγου σας.

— Εἶναι ἀληθές.

— Ἄλλως τὸ τοιοῦτον ἦτο δι' ὑμᾶς ἀδύνατον, διότι μεταξύ Βιντιμιλλας καὶ Γενούης ὁ κύριος κόμης σταματήσας μετέβητε διευθύνσιν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἐσιώπησε.

— Ὡστε, κύριε, ἐπανελάθειν, ὁ κύριος κόμης Δελασέρ γνωρίζει τὰ πάντα ;

Ὁ συμβολαιογράφος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶμαι πεπεισμένος, ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ κύριος Δελασέρ δὲν γνωρίζει ἄλλο τι, ἐξ ὅσων ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶπω. Ἀγνοεὶ βεβαίως ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς Παρίσιον, ἐὰν δὲ ἀφ' ἧς ἡμέρας μοὶ ἐγράψεν, ἐμάνθανε τοὺς εὐρίσκεσθε, θὰ μοὶ ἐγράψεν ἐξ ἄπαντος.

— Κύριε Κορβιζιέ, δὲν σὰς λέγω πῶς μετέβην ἀπὸ τριῶν μηνῶν καὶ ποίους διέτρεξα ὁρόμους, διότι οὐδὲν σὰς ἐνδιαφέρουσιν οἱ σταθμοὶ τῆς ὁδύνης μου. Θέλω πάντοτε ν' ἀνεύρω τὸν κύριον κόμητα Δελασέρ, ἀλλ' ἔπαυσα νὰ διαμφοισθῶ τὸ τέκνον μας, διότι ἐνόησα ὅτι τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο ἀνόητον. Ἄ ! θὰ ἤμην, ὡς μοὶ εἶπε, μωρὰ καὶ ἀνόητος, ἂν ἤθελον νὰ καταστήσω τὴν θυγατέρα μου μέτοχον τοῦ ἐλλεινοῦ βίου μου. Θέλω ν' ἀνεύρω τὸν σύζυγόν μου, θέλω νὰ τὸν ἴδω καὶ νὰ τοῦ ὁμιλήσω, διότι ἔχω νὰ τοῦ ζητήσω τι, μίαν χάριν, νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ δηλαδὴ νὰ βλέπω καὶ ν' ἀσπάζωμαι τὴν θυγατέρα μου ἀπαξ ἢ δις μόνον τοῦ ἔτους. Ὡς βλέπετε, κύριε Κορβιζιέ, δὲν ζητῶ πολ-

λά, δὲν εἶμαι ἀπαιτητικὴ : ἐὰν δις τοῦ ἔτους εἶναι πολὺ, ἔστω ἀπαξ, ἀπαξ μόνον ! ὦ ! νὰ τὸ ἴδω, ἔστω καὶ δι' ἓν λεπτόν, ἀρκεῖ νὰ μεθυσθῶ ἐκ τῶν βλεμμάτων του, νὰ ἐμπλησθῶ ἐκ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς του καὶ ἐκ τῶν μειδιαιμάτων του, ἀρκεῖ νὰ τὸ θλίψω ἐπὶ τῆς καρδίας μου καὶ νὰ τὸ κατασπαθῶ.

Ὀλίγα ζητῶ, δὲν ἔχει οὕτω, κύριε Κορβιζιέ ; λοιπὸν αὐτὸ θὰ ἦναι δι' ἐμὲ οὐράνιον μάννα ὅσον καὶ ἂν ἦναι ὀλίγον, ἀρκεῖ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, νὰ μὲ κάμῃ νὰ ζήσω ! ὦ ! τὴν θυγατέρα μου, τὴν θυγατέρα μου !

Καὶ βαθὺν ἀφήσασα στεναγμὸν, ἐξηκολούθησε :

— Εὐρίσκομαι ἐν Παρίσιον ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν. Χθὲς ἔλαβον τὴν τόλμην, ἐγενόμην σχεδὸν θρασεῖα, καὶ μετέβην εἰς τὴν ὁδὸν Βερρί. Ἐσυρα τὸν κώδωνα τῆς θύρας τοῦ μεγάρου, μοὶ ἤνοιξαν καὶ εἰσῆλθον, ἀλλ' ἀμέσως ἄγνωστος τις μὲ ἐμπόδισε διὰ τῶν λόγων τούτων :

«— Ποῖον ζητεῖτε ;

»— Τὸν κύριον κόμητα Δελασέρ, ἀπεκρίθη.

»— Τὸν κύριον κόμητα Δελασέρ ; ὑπέλαθεν : εἶναι ἄγνωστος ἐδῶ : τὸ μέγαρον αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὸν κύριόν μου, τὸν κύριον Βουσιγιῶν».

— Πρὸ δύο μηνῶν τὸ μέγαρον Δελασέρ ἐπαυλήθη πρὸς τὸν κύριον Βουσιγιῶν, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ πρὸ μηνός, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος. Ὁ κύριος Βουσιγιῶν εἶναι πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐκέρδιεν ἑκατομμύρια, ἀγοράζων οἰκόπεδα καὶ μεταπωλῶν αὐτὰ.

— Τὸ ἠγνούον καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ γνωρίζω, ἐπανελάθειν ἡ κόμησσα. Τρέμουσα ὅλη ἐφέλλισα ὀλίγας λέξεις δικαιολογητικὰς καὶ ἀπεμακρύνθη κατεντροπιασμένη καὶ παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ σκωπτικοῦ βλέμματος τοῦ θυρωροῦ. Νομίζω ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ὅτι ἤμην ἡ κόμησσα Δελασέρ.

— Ἀτυχῆς γυνὴ ! διενεχθή ὁ συμβολαιογράφος.

— Ἐσκέφθην ἤδη ὑμᾶς, κύριε Κορβιζιέ, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα νὰ ἔλθω νὰ σὰς εὔρω. Σήμερον ὁμῶς ὅλην τὴν πρῶτάν δὲν ἔπαυσα οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ σκέπτομαι : «Πρέπει νὰ ὑπάγω». Τέλος ὠπλίσθην δι' ὅλων μου τοῦ θάρρους καὶ ἦλθον, κύριε Κορβιζιέ.

— Καλὰ ἐπραξάτε, σὰς ἐπερίμενα.

— Μ' ἐπερίμενατε ; ὑπέλαβε προσβλέπουσα αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Ναί, κυρία κόμησσα, ὄχι σήμερον, ἀλλ' ἀπὸ μηνός.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, κύριε.

— Ἐντὸς ὀλίγου θὰ σὰς ἐξηγηθῶ ἀλλὰ πρῶτον, κυρία κόμησσα, εὐαρεστήθητε νὰ μοὶ εἴπητε τί ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ ;

— Τὸ ἠξέυρετε ἤδη, κύριε Κορβιζιέ, τὸ ἐμάθατε ἐξ ὅσων σὰς εἶπον. Ἐρχομαι νὰ σὰς παρακαλέσω, νὰ σὰς καθικτεύσω, νὰ μοὶ γνωστοποιήσητε τὸ μέρος ἔνθα κατοικεῖ ὁ κόμης Δελασέρ.

Ὁ συμβολαιογράφος συνωφρυνθή.

— Ἄγνοῶ, κυρία κόμησσα, ἀπεκρίθη.

— Ἄγνοεῖτε ;

— Ναί.

— Είναι δυνατόν ;
— Τι νὰ γείνη, ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐγένετο κάτωχος.

— Ἄ! κυριε, εἶπε συντετριμμένη τῆ φωνῇ. ἤλπίζον περισσότερα ἀπὸ ὑμᾶς !

— Χάριν ὑμῶν, κυρία κόμησσα, θὰ ἔπραττον ὅτι δυνατόν, καὶ μόνον ὅ,τι εἶναι ἀδύνατον δὲν θὰ ἔπραττον.

— Καὶ ὅμως, κύριε, σὰς ἔγραψεν ὁ σύζυγός μου ;

— Μίαν μόνον ἔλαβον μέχρι τοῦδε ἐπιστολὴν του.

— Ἔστω. Ἄλλ' ἡ ἐπιστολὴ αὕτη προήρχετο ἀπὸ τι μέρος.

— Βεβαίως.

— Θὰ διευθύνεται ἐκ πόλεως ἢ χωρίου, ἐλλείψει δὲ τούτου ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος τὸ ὄνομα τοῦ μέρους ὅθεν ἐστάλη.

— Ναί, κυρία κόμησσα, ἡ ἐπιστολὴ ἐδόθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ Μιλάνου.

— Τότε ὁ σύζυγός μου εὐρίσκεται εἰς Μιλάνον ;

— Βεβαίως, διῆλθεν ἐκεῖθεν.

— Δὲν τῷ ἀπηντήσατε ;

— Τῷ ἀπηντήσα σχεδὸν ἀμέσως.

— Εἰς Μιλάνον ;

— Ὁχι.

— Ἄλλὰ ποῦ ;

— Εἰς Λειψίαν μετὰ τῆς προσθήκης: νὰ μὲν ἔν τῷ ταχυδρομείῳ.

— Λειψία εἶναι πόλις γερμανικὴ.

— Ναί, κυρία κόμησσα.

— Ἄλλ' ὑμεῖς, κύριε Κορβιζιέ, ἤξευρετε τί ἐπιθυμῶ σὰς ἐρωτῶ ἔτι ἀπαξ, σὰς καθικετεῦω, εἶπατέ μοι ἐὰν ἤξευρετε ποῦ ἀπεφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ ὁ σύζυγός μου ;

— Σὰς ὀρκίζομαι, κυρία, κόμησσα, ὅτι δὲν γνωρίζω.

— Τετέλεσται, εἶπε μετὰ βραθείας λύπης, εἶμαι ἐξηνητημένη, δὲν ἔχω νὰ ἐλπίσω ... δὲν θὰ τὸ ἐπανιδῶ πλέον ! Μοὶ τὸ εἶπε ... ὦ ! πῶς ἐκδικεῖται, πῶς ἐκδικεῖται !

Καὶ καλύψασα τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

ΚΑ'

Ἡ προσφορὰ καὶ ἡ ἀρνῆσις.

Ἄλγεινὴν αἴσθησιν ἐνεποιούν εἰς τὸν κ. Κορβιζιέ τὰ δάκρυα καὶ αἱ οἰμωγαὶ τῆς κομῆσσης, τοσοῦτον νέας καὶ ὠραίας, ἥτις ἠδύνατο νὰ ἦναι λίαν εὐτυχῆς καὶ ἡς τόση μεγάλη ἦν ἡ δυστυχία, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὑγράνθησαν, παρὰ πᾶσαν προδοκίαν. Βεβαίως, ἐὰν ἐξηρᾶτο παρ' αὐτοῦ, ἡ νεαρὰ γυνὴ ταχέως θὰ παρηγορεῖτο.

Ἡ νεότης καὶ ἡ ὠραιότης, συλλήθῃ λαμβανόμεναι, ἔχουσι μέγα προνόμιον ἐσαεὶ ἀναφαίρετον. Ἰόατε πολλάκις γυναῖκας, αἵτινες εἰς τὴν αὐτὴν διατελοῦσι θέσιν, ἡ νεωτέρα καὶ ὠραιότερα ἐξ αὐτῶν ἐπνέει ζωηροτέραν συμπαθειαν· τοσοῦτον δὲ πραγματικὸν εἶναι καὶ τοσοῦτον ἐπιβάλλεται τῆς νεότητος τὸ πρόνομιον τοῦτο. ὥστε καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς δικαστηρίοις, ἐπὶ τῶν ἐδωλίων τοῦ κακουργιοδικείου, μισαρὰ πλάσματα τυγχάνουσι συμπαθείας.

Μετὰ μακρὰν σιωπὴν ὁ κ. Κορβιζιέ ἐπαλέαθε :

— Κυρία κόμησσα, δὲν πρέπει νὰ χάνετε τὸ θάρρος σας, καὶ πολὺ δ' ὀλιγώτερον πρέπει ν' ἀπελιπίζεσθε. Δὲν δύνασθε νὰ προῖδητε τί σας ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον, ὁ χρόνος εἶναι μέγας δεσπότης· τὰ ὄρη μόνον δὲν δύνανται νὰ συναντηθῶσι. Βεβαίως μίαν ἡμέραν θὰ ἐπανιδῆτε τὸν σύζυγόν σας καὶ τὸ τέκνον σας, αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ὀφείλετε νὰ ἔχετε, κυρία κόμησσα.

— Μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐπανιδῶ ! ἀπεκρίθη περιαλγῆς.

— Ἔστω, ἀλλὰ δὲν εἶναι κύριος τῶν ὄσων μέλλουσι νὰ συμβῶσιν· ἐὰν γεγονότα τινὰ εἶναι καθ' ὑμῶν, ἄλλα εἶναι εὐνοϊκά. Ἐλπίζετε, κυρία κόμησσα, ἐλπίζετε !

— Φεῦ ! ἐστέναξεν.

— Πρόδηλον ὅτι ἤδη ὁ κύριος κόμης Δελασέρ ἔχει σταθερὰς ἰδέας. Γνωρίζετε τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς του, κυρία κόμησσα, τὴν θέλησίν του αὐτὴν δὲν δύναται τίποτε νὰ ἐπηρέασῃ, τίποτε, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, δύναται νὰ τὸν μεταπίσῃ· ἀλλὰ θ' ἀναγκασθῇ νὰ τροποποιήσῃ τὰς ἰδέας του, καὶ θὰ τὸ πράξῃ ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων. Ἐὰν ὁ κύριος κόμης ἐπώλησε τὸ μέγαρόν του, τὸ ἔπραξε, διότι δὲν θέλει πλέον νὰ μὲν ἔν Παρισίους· ἔχω λόγους νὰ πιστεῦω ὅτι ἀπῆλθεν ἐκ Γαλλίας, ἂν ὄχι διὰ πικρῆς, τοῦλάχιστον διὰ πολὺν καιρὸν. Μὴ θελήσετε νὰ τὸν ἀναζητήσετε εἰς μᾶτην, κυρία κόμησσα, διότι δὲν θὰ τὸν ἀνεύρετε. Σήμερον, παραδείγματος χάριν, εὐρίσκετε ἐδῶ, αὔριον ἀλλοῦ, πηγαينوέργεται καὶ δὲν μὲνει διαρκῶς. Αὐτὸ δὲν θὰ διαρκῆσῃ ἐπὶ πολὺ· θὰ κουρασθῇ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν αὐτὴν κίνησιν καὶ θὰ σταθῇ διὰ νὰ ἐγκαταστῇ. Ἄλλ' οὔτε ἐγώ, ὁ συμβολαιογράφος του, οὔτε σεῖς, κυρία κόμησσα, οὔτε κανεὶς ἄλλος γνωρίζει τὸ μέρος τῆς κατοικίας του. Ὅσον παράδοξος καὶ ἂν ἦναι ἡ ἰδέα του, ἔλαβεν ὅμως αὐτὴν, ἐπίσης καὶ ἄλλην ὄχι ὀλιγώτερον παράδοξον· ἤλλαξε δηλαδὴ ὄνομα.

— Ἄ! ποῖον ὄνομα ἔλαβε, κύριε Κορβιζιέ ;

— Ὁ κύριος κόμης μοὶ γράφει ὅτι ἤλλαξεν ὄνομα, ἀλλὰ δὲν μοὶ τὸ λέγει.

— Πῶς τῷ ἀπηντήσατε ;

— Πρὸς τὸν κύριον κόμηττα Δελασέρ. Ἐπειδὴ ἡ ἐπιστολὴ ἔπρεπε νὰ μὲν ἔν τῷ ταχυδρομείῳ, δὲν ἐπροδίδετο ἢ ἀπόκρυψις τοῦ ὀνόματός του.

— Ἀληθῶς.

— Ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν, ἢ μᾶλλον ὀφείλομεν νὰ εἰμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ὁ κόμης περιοδεῖ μόνος, ἐπανέλαβεν ὁ κ. Κορβιζιέ, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι φέρει μαζὺ του τὴν θυγατέρα του, ἡ ὁποία ὡς ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας της δὲν δύναται νὰ τὸν συνοδεύῃ εἰς Ἰταλίαν καὶ Γερμανίαν. Χωρὶς νὰ ἀναλογισθῶμεν, κυρία κόμησσα, ὅτι ἡ θυγάτηρ σας δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ τοιοῦτους μόχθους καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ διὰ τὴν ὑγείαν της, ἀπαιτοῦνται περιποιήσεις πολλαί, τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ ὁ πατὴρ μ' ὅλην του τὴν στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν. Ἔστε βε-

βαία, ὅτι τὸ πρῶτον τὸ ὄποιον ἔπραξεν ὁ κύριος κόμης ἦτο νὰ ζητήσῃ καὶ εὕρῃ πρόσωπον ἀσφαλές, εἰς τὰς φροντίδας τοῦ ὄποιου νὰ ἀναθήσῃ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ τέκνου του.

— Τὸ πιστεῦω, κύριε, καὶ τὰ πάντα μοὶ λέγουσιν ὅτι ἡ θυγάτηρ μου εὐρίσκεται ἐν Ἰταλίᾳ . . .

— Βεβαίως, τὰ πράγματα τὸ ὁμολογοῦσι.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π.

ΕΛΙΣΑΒΕΤΑ

Διήγημα FELIX FRANCO

Πλησίον τοῦ ὄρους Ἀγίου Μιχαὴλ συναντᾶ τις παρὰ τοὺς πρόποδας λόφου, κάτωθεν πυκνοῦ δάσους καὶ ὑπεράνω μικροῦ ποταμοῦ, ἔπαυλιν περιέχουσαν κήπον μὲ διάφορα καρποφόρα δένδρα καὶ λαχανικά, ἀγρούς σίτου καὶ μικρὸν πρὸς τὰ κάτω λιβάδιον. Ἡ ἔπαυλις αὕτη ἀποτελεῖ τὴν μόνην περιουσίαν τῆς κυρᾶ Ἰακωβίνας, ἡ ὁποία εἶχε μείνῃ χήρα πρὸ τίνος χρόνου.

Ἡ ἔπαυλις τῆς χήρας Ἰακωβίνας, κειμένη ἐν τοιαύτῃ τοποθεσίᾳ, παρέχει θέαμα ἐξαιρετικόν· ὁ ποταμὸς ρεεὶ διαυγῆς καὶ ἄνευ θορύβου ἐν μέσῳ τῶν ἀποτόμων καὶ καταπρασίων ὄχθων του καὶ οἱ πολυπληθεῖς στάχχες λυγίζονται καὶ ἀνορθοῦνται, ὁσάκις πνέει ὁ ἀνεμος.

Ἐν τῇ ποιητικῇ ταύτῃ ἐπαύλει ἐγνωρίσθησαν ἀπὸ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας ὁ Λουκιανὸς Βρεάν καὶ ἡ Ἐλισαβέτα. Παιδιά ἀμφοτέρω, ἐπαιζόν μαζὶ ἀνά τὴν ἔπαυλιν, εἰς τὸ δάσος, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἀποτελοῦντα μὲ τὰς φωνὰς καὶ τὰ ἀθῶα παίγνια των, τὴν μόνην χαρὰν τῆς κυρᾶ Ἰακωβίνας καὶ τῆς κυρίας Βρεάν.

Ἡ μήτηρ τοῦ Λουκιανοῦ χήρα, ἀλλὰ νέα ἀκόμη, δὲν ὤνειροπόλει τίποτε ἄλλο πλέον ἐν τῷ κόσμῳ παρὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ υἱοῦ της καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰσοδήματά της δὲν ἦσαν ἀρκετὰ, ἠναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ τινὰ χρόνον, ὅπως ἐξοικονομήσῃ χρηματικὸν τι ποσόν, διὰ τὴν ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν τοῦ Λουκιανοῦ.

Ἡ ἔπαυλις τῆς κυρᾶ Ἰακωβίνας ἔκειτο πλησίον τοῦ μέρους, ἐνθα κατόκει ἡ κυρία Βρεάν, ἥτις συχνὰ τὴν ἐπεσκέπτετο.

— Εἰσέλθετε, εἰσέλθετε, καλὴ μοι κυρία, ἐφώναζεν ἡ ἀγαθὴ Νορμανδῆ, ὁσάκις διέκριεν ἀπὸ μακρῶν τὸν παρισινὸν πῖλον τῆς κυρίας Βρεάν καὶ τὴν λευκὴν ζακέταν τοῦ Λουκιανοῦ. Σὰς ἐφυλάξαμεν γάλα καὶ καρπούς.

Εἰσῆρχοντο μετ' εὐχαριστήσεως εἰς τὴν ἔπαυλιν. Ἡ μικρὰ Ἐλισαβέτα, ἡ ὁποία ἦτο δύο ἢ τρία ἔτη μικροτέρα τοῦ Λουκιανοῦ, ἔτρεχεν, ὅσον ἠδύνατο περισσότερον, ἵνα ὑποδεχθῇ καὶ ἐναγκαλισθῇ τὸν προσφιλεῖ παιδικὸν της φίλον.

Αἱ δύο λοιπὸν μητέρες εἶχον συνδεθῆ, παρὰ τὴν ἀντίθεσιν τῶν χαρακτήρων των· αἱ ὠραι παρήρχοντο διὰ τὴν κυρίαν Βρεάν πλήρεις τέρψεως, ὁσάκις συνδιελέγετο μετὰ τῆς κυρᾶ Ἰακωβίνας ἡ παρηκολούθει μετ' ἐκείνης τὰ

ζωηρά παιγνίδια τῶν δύο παιδίων, τὰ ὅποια μαζὺ ἀγαπημένα ἐμεγάλωναν ἐν τῷ μέσῳ τῆς καταπρασίνου ἐκείνης φώλεας, τῆς ὁποίας ὁ καθαρὸς ἀὴρ τὰ ἐξωσγόνει καὶ τὰ ἐφαίδρυνεν.

Ὅτε ὁ Λουκιανὸς ἠλικιωθῆναι καὶ ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ἀκούσῃ ἀνώτερα μαθήματα, ἡ μήτηρ του, ἣτις τῷ ἐχρησίμευε μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὡς διδάσκαλος, ἀπεφάσισε νὰ καταλίπῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔνθα ὁ υἱὸς τῆς ἐζήσεν ἐν ἐλευθερίᾳ, διδασκόμενος παρ' αὐτῆς τὰ πρῶτα καὶ τὰ καλλίτερα μαθήματα καὶ ἔνθα ἐκείνη διεσκέδασε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἀνίας τῆς. Μὲ τὰς οἰκονομίας, τὰς ὁποίας εἶχε πραγματοποιήσει, ἤθελε νὰ τοποθετήσῃ τὸν Λουκιανὸν εἰς τι λυκίον τῶν Παρισίων, ὅπως ἀποκτήσῃ τὴν πλήρη ἐκείνην ἐκπαίδευσιν, ἣτις ὑπόσχεται εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἀλλὰ φιλοπόνους νέους, τὰς ὑψηλοτέρας φιλοδοξίας.

Κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ κυρὰ Ἰακωβίνα ἦτο κατατελλιμμένη, ἡ κυρία Βρεάν δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Οἱ δύο παιδικοὶ φίλοι ἔχυσαν πικρὰ δάκρυα, ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους μετ' ἀναστεναγμῶν καὶ ἀπεχωρίσθησαν μετ' ἐπιτετριμμένην τὴν μικρὰν τῶν καρδίαν.

Ὁ Λουκιανὸς καὶ ἡ μήτηρ του δὲν ἐγκατέλιπον διὰ παντὸς τὴν ἔπαυλιν κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν διέτριβον ἐκεῖ. Ἡ κυρία Βρεάν ἐνόηε πόσον ἡ ζωὴ ἐκείνη θὰ ἦτο ὠφέλιμος εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Λουκιανοῦ, ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ ἔπαυλις τῆς κυρᾶς Ἰακωβίνας ἦτο τόσον φιλοξενος.

Ποῦ ἀλλοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ εὗρωσι διαμονὴν τόσον εὐάρεστον, ἀνάπαυσιν τόσον θεληκτικὴν, μεϊδιάμα τόσον εἰλικρινές; Ἐπειτα ἡ συνήθεια εἶνε τόσον ἰσχυρὰ! Εἶνε τόσον δύσκολον νὰ λησμονήσῃ τις τὸ μέρος, ἔνθα ἔζησεν ἡμέρας πολλὰς, ὅταν μάλιστα αἱ ἡμέραι αὗται διέρρουσαν εὐτυχεῖς καὶ εὐάρεστοι, ὥστε τακτικὰ κατ' ἔτος ἡ κυρία Βρεάν ἐπεσκέπτετο τὴν ἔπαυλιν τῆς κυρᾶς Ἰακωβίνας.

* *

Ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἡ Ἐλισαβέτα καθίστατο ἔλκυστικὴ ξανθὴ κόρη, γελαστὴ καὶ εὐφυής. Ἦτο λίαν εὐχάριστον νὰ τὴν βλέπῃ τις πρέχουσαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μετὰ τὸ γλυκὺ τῆς μεϊδιάμα, μετὰ τοὺς ἐκφραστικούς ὀφθαλμούς τῆς, μετὰ τὰς μικρὰς καὶ ὠραίας χεῖράς τῆς.

Ἡ κυρία Βρεάν, ἵνα ἀνταμείψῃ τὰς περιποιήσεις τῆς κυρᾶς Ἰακωβίνας, ἀνέλαβε νὰ παραδίδῃ μαθήματα εἰς τὴν Ἐλισαβέταν, ἣτις τοιαύτην εἶχεν ἀντίληψιν, ὥστε ἐντὸς ἐλαχίστου διαστήματος προώδευεν ἀρετὰ.

Ὁ δὲ Λουκιανὸς, ἵνα διεσκέδαζῃ ἑαυτὸν καὶ τὴν Ἐλισαβέταν, ἐβόηθη συχνὰ τὴν μητέρα του, ὥστε δὲν θὰ ἠδύνατο τις νὰ εἴπῃ, ἂν ἡ Ἐλισαβέτα ἐμάνθανεν ἀπὸ τὴν μητέρα ἢ ἀπὸ τὸν υἱὸν ἢ καὶ ἀπὸ τοὺς δύο συγχρόνως. Τὰ μαθήματα διεδέχοντο οἱ ἐξοχικοὶ περίπατοι, τὰ τρεξίματα, οἱ γέλωτες.

Ὁ Λουκιανὸς ἠσθάνετο ἑαυτὸν εὐτυχῆ κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν ἐκ τῆς ζωῆς ἐκείνης, ἣτις συνέδεε μετὰ τῶν ἀναμνήσεων τῆς παιδικῆς του ἠλικίας τὰς ζωηρὰς ἐντυπώσεις τοῦ παρόντος.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέρψεων ἐκείνων ἡ ἐφρηβότης ἐπλησίαζε, συνοδευομένη ἀπὸ συγκινήσεις, ἀπὸ ὄνειροπολήματα... Θεῖα στιγμή, ἣτις δὲν εἶνε πλέον ἡ παιδικὴ ἠλικία, ἣτις δὲν εἶνε ἀκόμη ἡ σφριγῶσα νεότης! Μοναδικὴ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἀναπνέει τις ἐπουράνιον αὔραν, καθ' ἣν τὸ διαλάμπον ἐν τῇ ψυχῇ φῶς εἶνε τόσον καθαρὸν!

Ἦδη ἡ Ἐλισαβέτα ἠρυσθρία, ὁσάκις συνήντα τὸ βλέμμα του καὶ ὁ Λουκιανός, ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ τῇ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον ἢ νὰ τῇ προσφέρῃ ἀνθοδέσμη, ἣν εἶχε κάμῃ ἐπίτηδες δι' αὐτήν, ἠσθάνετο ἑαυτὸν συγκρατούμενον ὑπὸ αἰφνιδίως δειλίας. Ἐνίοτε, ὅταν ἤθελον νὰ ὁμιλήσωσιν, ἐσταμάτων μετ' ὀλίγον ὡς ἐκ συμφώνου, μειδιῶντες καὶ προσβλέποντες ἀλλήλους. Ἄλλοτε πάλιν ἐβαδίζον ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ λέγωσι τίποτε, ἀκούοντες τὸν θόρυβον τῶν βηματῶν τῶν ἐπὶ τῆς χλόης καὶ τοὺς κτύπους τῶν καρδιῶν τῶν, αἰτίνες ἐπαλλον ἡχηρῶς εἰς τὰ στήθη των.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔρωτος τῆς Ἐλισαβέτας καὶ τοῦ Λουκιανοῦ. Δὲν εἶχον ἐξομολογηθῆ τὸν ἔρωτά των καὶ ὅμως συνενόουντο διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὥσει εἶχον ἀνταλλάξῃ δι' ἀπίρων διαλόγων ὅλας τὰς σκέψεις των, ὅλα τὰ ὄνειρά των, ὅλα των τὰ συναισθήματα.

Ὅστω λοιπὸν ἤρχισεν ὁ ἔρωτος τῶν δύο τούτων νεαρῶν ὑπάρξεων, ἐὰν πρέπει νὰ δώσωμεν πίστιν εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν ὀφθαλμῶν, εἰς τὸ μεϊδιάμα, εἰς τὴν ἐνδόμυχον ταραχὴν των.

Ὁ Λουκιανὸς παρεσύρετο ἀπὸ τὰ θέλητρα τοῦ ἔρωτος, δὲν ἐσέπτετο τίποτε. Σκέπτεται τις λογικῶς, ὅταν εἶνε ἐρωτευμένος, ὅταν ἔχῃ τὴν ἠλικίαν τοῦ Λουκιανοῦ; Καὶ ἡ Ἐλισαβέτα ἐπίσης δὲν ἐσυλλογίζετο παρὰ τὸν ἔρωτά τῆς, καὶ μόνον διὰ τὸν Λουκιανόν τῆς ἐγίνετο ὠραιότερα, διὰ τὸν Λουκιανόν τῆς προσεπάθει νὰ φαίνηται κομψὴ ἐν τῇ ἀπλῇ τῆς περιβολῇ, διὰ τὸν Λουκιανόν τῆς εἶχεν εὖρη τρόπον νὰ φαίνεται ἀπλῆ καὶ ἐπιτετηθευμένη, ζωηρὰ καὶ μελαγχολικὴ, ἀφελῆς καὶ ὑπερήφανος.

Πῶς κατῴρθωνε τοῦτο; Ἦτο τέχνη ἢ ὄωρον φυσικὸν βοηθούμενον ὑπὸ τοῦ διαπύρου ἔρωτός τῆς; Ἦτο ἡ Ἐλισαβέτα κοκέττα; Ἡ Ἐλισαβέτα κοκέττα! Οὐδέποτε θὰ ἐπίστευε τοιοῦτόν τι ὁ Λουκιανός, ἐὰν ἡ κυρία Βρεάν δὲν τοῦ ἔλεγε μίαν ἡμέραν:

— Λουκιανέ, δὲν εἶσαι πλέον παιδί καὶ ἡ Ἐλισαβέτα ἀρετὰ ἐμεγάλωσεν. Ἡ πρὸς αὐτὴν οἰκειότης σου πρέπει νὰ ἐλαττωθῇ· ἔπειτα ἐγένεε τελεία κοκέττα, ὡς νὰ ἀνετράφη εἰς τοὺς Παρισίους.

Ὁ Λουκιανὸς ἠρυσθρίασε, δὲν ἀπήντησε καὶ ἔφυγε πρὸς τὸν κῆπον κλαίων. Πρὸς τί τὰ δάκρυα; Ἐκλαιε, διότι ἤκουσε τότε τὴν πρώτην ἀποκάλυψιν τοῦ ἔρωτος ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος δὲν εἶχεν ἀκόμη ὑποπτέυσῃ ἔκλαιε, διότι ἤκουσε τὴν πρώτην κατηγορίαν κατὰ τῆς Ἐλισαβέτας του, κατηγορίαν κατὰ τῆς ἀδικίας, ἣτις τὸν ἐπλήγωνε, τὸν παρώργιζε καὶ τὴν ὁποίαν θὰ ἀπέκρουε μετὰ περιφρονήσεως, ἂν ἕτερον στόμα τὴν προέφερον. Ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ του ἔκλαιε μετὰ θλίψεως μεμιγμένης μετ' εὐχαριστήσεως καὶ

ὑπερηφανίας· ἔκλαιεν ἐξ εὐτυχίας καὶ ὀργῆς, ἐξ ἀπελπισίας καὶ ἐλπίδος.

Εἶχεν ἀκόμη τοὺς ὀφθαλμούς ὑγροὺς ἀπὸ τὰ δάκρυα, ὅτε ἡ Ἐλισαβέτα ὀροσερὰ καὶ χαρίεσσα ἐφάνη εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀτραποῦ. Διηθύνετο πρὸς τὸν κῆπον κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖρας κάνιστρον γεματὸν ἀπὸ χαμοκέρασα καὶ μειδιῶσα ἀπὸ μακρὰν πρὸς τὸν προσφιλῆ τῆς καρδίας τῆς, ὅστις τὴν παρετήρει ἐρχομένην.

Παράδοξος ἰδιοτροπία τῆς καρδίας! Ὁ Λουκιανός, ὅστις ἐνόμιζε μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀδύνατον, ὅτι τῷ εἶπεν ἡ μήτηρ του, ὁ Λουκιανός, τὸν ὁποῖον τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος πρὸ ὀλίγου εἶχον θίξῃ τόσον ἠδύως, εἶχον συγκινήσῃ τόσον περιπαθῶς, προσνήχθη μετὰ ψυχρότητος πρὸς τὴν Ἐλισαβέταν. Δυσηρεστήθη, διότι ἐκείνη ἔδραμε πρὸς τὸ μέρος του, διότι τὸν συνέλαβε δακρύοντα, διότι τῷ προσέφερε ἀπὸ τὰ ὀροσερὰ ἐκεῖνα χαμοκέρασα μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ χαρίτος. Ἐπειδὴ τὸν παρετήρει μετὰ τὸ ἀθῶόν τῆς βλέμμα, εὐτυχῆς, διότι εὐρίσκετο πλησίον του, τῇ ὠμίλησεν ἀποτόμως καὶ τῇ ἀπέτεινε μετ' ὕψους ὀργίλον ὀλίγας λέξεις πλήρεις εἰρωνείας. Ἡ Ἐλισαβέτα, ἣτις ἠγάπα τόσον τὸν Λουκιανόν, ἣτις δὲν ὑπώπτευε τίποτε, ἔκλαυσε πικρῶς καὶ κατέστη μελαγχολικὴ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ κ. Βρεάν συνεβούλευσε τὸν Λουκιανόν νὰ ἦναι ἐπιφυλακτικώτερος εἰς τὰς μετὰ τῆς Ἐλισαβέτας φιλικὰς σχέσεις του, οὗτος ἀπώλεσε τὸν ἐνθουσιασμόν, τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο δι' αὐτήν. Δὲν ἦτο πλέον παιδί· τὰ συναισθήματα, τὰ ὅποια ἀναφαίνονται ζωηρὰ, ὅταν καθίσταται τις ἀνὴρ, ἤρχισαν κατὰ μικρὸν νὰ διεγείρωνται εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Λουκιανοῦ.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίαν Ἀμ. Καμ. Νὰ ὑ π λ ι ο ν. Ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. Ἐν τῇ συστημένῃ δρ. μ ὄ ν ο ν 8 εὐρέθησαν. — κ. Κ. Ν. Τ. Νὰ ὑ π λ ι ο ν. Ἀκατάλληλον. — κ. Ν. Β. Ζιμνιτσέαν. Ἐλήφθησαν φρ. 40 εἰς ρωμ. χαρτὸν καὶ 10 φρ. γ. παρὰ τῶν κκ. Χαῖτα. Ἐγράψαμεν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Ν. Μ. Π. ἐμπ. Κέρυραν. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Ἀπεστάλησαν. — κ. Β. Α. Α. Σεβαστοπόλιν. Μέχρι σήμερον δὲν ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν. — κ. Μ. Ι. Α. Ἀργοστόλιον. Ἀπεστάλησαν. Δρ. 30 ἀδέτους. Δεδεμένους δρ. 17. 50, ἀπλούστερον 12. 50. — κ. Σ. Γ. Κέρυραν Ἀπεστάλησαν. κ. Ι. Κ. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπεστάλησαν ἀπ' ἀρχῆς. — κ. Νικ. Κ. Ἐν τ α ὕ θ α. Ἀκατάλληλος, δυστυχῶς, ἡ ἐποχὴ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

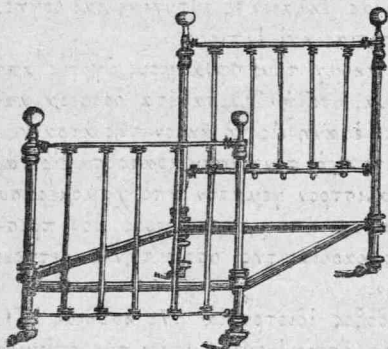
Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίων, φωκῶν, κομβίων, χειροκτίων, μπατσουλιῶν, ὀμβρελιῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 63. Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλθαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμάτα. Οἶνοι κοινὸι πρὸς 80 λεπτά τὴν ὀκάν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίᾳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ΚΛΙΝΑΙ ΣΙΔΗΡΑΙ

ΚΛΙΝΑΙ κομψόταται, ΚΛΙΝΑΙ στερεώταται, απαράμιλλοι προς τὰς ἀγγλικὰς, εὐρίσκονται εἰς τὸ κλινοπώλειον τοῦ κυρίου

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΟΥΚΑΚΗ

ἐπὶ τῆς οδοῦ Κολοκοτρώνη ἀριθμὸς 88. Τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Κουκάκη ὑποχρεοῦται εἰς τοὺς ἀγοραστὰς διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν οἷας δῆποτε βλάβης δωρεάν.

Ἀγοράσατε κλινὰς διότι θὰ εὐχαριστηθῆτε.

Στερεότης — κομψότης — εὐθηνία — ἐπισκευὴ δωρεάν. 15

ΟΙΝΟΙ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΓΕΑ ΟΙΝΟΠΟΙΕΙΟΥ ἈΔΕΛ. Σ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ.

Οἱ ἀγνοοῦν καὶ εὐώδεις ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ ΟΙΝΟΙ καὶ ὁ σπινθηροβόλος καὶ ἀρρώδης ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ τοῦ Οἰνοποιείου τούτου βραβευθέντες ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων, πωλοῦνται εἰς τὸ ἀρτίστιστον Πρακτορεῖον Καταναλώσεως, κείμενον ἐν τῇ οδῷ Προαστείου ἀριθ. 3 παραπλευρῶς τοῦ Θεάτρου τῶν Κομωιδιῶν.

Καμπανίτης ἡ φιάλη Δρ. 4. — Καμπανίτης ἡ 1/2 Δρ. 2,50. — Οἶνος λευκὸς 4 ἐτῶν ἡ φιάλη Δρ. 1. — Οἶνος λευκὸς 2 ἐτῶν ἡ ὄκα λεπ. 80. — Οἶνος μέλας 4 ἐτῶν ἡ φιάλη λεπ. 80. — Οἶνος μέλας 2 ἐτῶν ἡ ὄκα λεπ. 60. Ἐπιστρεφόμενης τῆς φιάλλης ἀποδίδονται λεπ. 25. Διὰ ποσὰ ἄνω τῶν 25 ὀκάδων ἡ ἀνάλογος ἐκπτώσις.

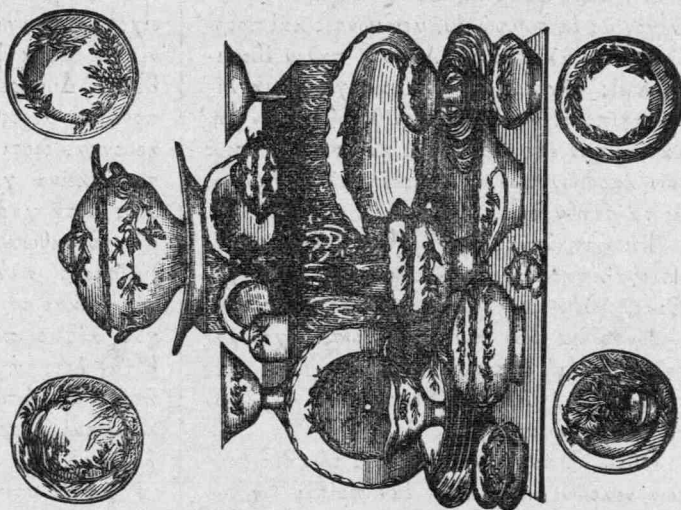
Δοκιμάσατε.

GRAND MAGASIN LE LOUVRE

125 Rue d'Orléans 125.

On a apporté

Lustres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d'articles en Porcelaine et en Faïence, riche collection d'articles de luxe. — Service de table. — Services a thé. — Prix Fixe.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟ ΛΟΥΒΡ

125 Ὀδὸς Ἀσίου 125.

Ἐκφορῶσάν

Ἀμπας, Πολυδάτος, μεγάλη συλλογὴ κρυσταλλίνων σκευῶν, μεγάλη συλλογὴ σκευῶν ἐκ πορσελίνης καὶ φαϊάνης, πλούσια συλλογὴ κομψοτεχνημάτων. — Μαχαίροπῆρουνα, σύνολα τέτοιου σύνολα τραπέζης — ἱματὰ ὀριζόμενα.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ δεξιόμοια εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμὰς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖο, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Δεγαῖνὰ	ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ		ἄφ. —	—	8.50	5.18
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	ἄφ. —	—	8.55	6.40π
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—		ἀν. —	11.00	7.45	9.15
Ἀίγιον	ἄφ. 2.02	—	6.00	—	Ἀίγιον	ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—		ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
Πάτραι	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—		ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
Δεγαῖνὰ	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—		ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
Πύργος	ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00	Ἀθῆναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55		Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	Ἄργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστράφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

Ἡ ἸΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοσκαίμη. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

Bazar de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεῖα Ὀμονοίας, Οἰκία Πάγκα, καὶ ὁδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ.

ΚΑΠΝΑ Ἀγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας, Γεντιζῆ. — ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Γεντιζῆ (Αἰγύπτου) ἐκάστη χιλιάς φράγκα 40. Μετ' ἀδοκίμην. — ΠΟΥΡΑ Ὀλλανδίας, Γερμανίας, Ἀθῆνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς. — ΠΗΛΑΙ Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κεχομπυαρίου, καὶ διάφοροι ἄλλοι. Τιμαὶ μέτρια.

Τὸ Bazar de la Havane ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν ΣΙΓΑΡΕΤΩΝ λιανικῶς διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἷαςδήποτε χώρας Εὐρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δεμάτων **χονδρικῶς**. Ἡ τριακονταετής ἐργασία καὶ πείρα τοῦ καταστηματοῦ καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ Bazar de la Havane δύναται τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνὰ, διότι ὅλα τα εἶδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμεγύθονται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἴδιου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἐπομένως εἶνε τὰ μόνον καπνὰ, — προ πάντων τὰ **Ἑλληνικὰ** — τὰ ὁποῖα ἔχουν γεῦσιν ἐξαισιανὴν καὶ γλυκύτητάν. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρων φυσικῶς εὐώδους — ἰδίως ἑλληνικῶν — καὶ ὄχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγρσελοῦ), ἄς ἀγοράξῃ σιγάρων μόνον ἀπὸ τὸ

BAZAR DE LA HAVANE

ΥΛΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῆ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρομῶν Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακοῦτων 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἐκάστην ἐπιστρεφόμενην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκαν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπιῶν Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.

Ὀδὸς Μουσῶν, 11.

24

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΑ «ΧΑΥΤΕΙΑ»

Α. ΛΑΛΟΥΚΙΩΤΗ ΚΑΙ Ι. ΚΟΥΚΟΥΛΗ

Τὸ μόνον παρὰ τὰ Χαυτεῖα παντοπωλείον, τὸ ὁποῖον πωλεῖ γλυκύτατον

ΧΑΒΙΑΡΙ

ΓΕΛΑΒΑΣ καὶ πρώτης ποιότητος. Δοκιμάσατέ το καὶ θὰ ὑπερευχαριστηθῆτε καὶ ὡς πρὸς τὴν γεῦσιν καὶ ὡς πρὸς τὴν τιμὴν.

10